Vecer se vplížil do skalkového lesa. Na campu nesmele vzplanul ohnícek.

"Hor porádne," pobídl ho tramp, "hor, at tu nejsem sám."

Ohen poslušne olíznul klacíky a zasvítil. Tramp si ohrál fazolovou konzervu a uvaril kávu.

"Je nám zase dobre," pochválil si. Spokojene se usadil vedle ohnište, povecerel a potom klábosili, on a ohen. Mluvil jenom tramp, ohen jen poslouchal a obcas souhlasne zapraskal.

Rejsek s veverákem na to zírali zpod vetví a trampa litovali.

"To má z toho, že je opuštenej," rozumoval rejsek. "Povídá si s ohnem a varí patlaninu, jakoby nevedel, že my jsme zvyklí na burty, salámy a párky."

Veverák poznamenal, že nahore ve skalách chodí taky jeden opuštenej. Chodí a kouká po lese dalekohledem a z jeho žracáku vykukují místo burtu lejstra. Co se týce jídla, mohli by si rozumet.

"Meli bychom je seznámit," pokracoval veverák, "aby se z nich stali kamarádi a prestali delat hlouposti, jako je brumlání do ohne nebo prohlížení houštin z dálky, když muže jít blíž a jsou videt taky. Nakonec zacnou treba spolecne varit neco porádnýho."

"Ten druhý je taky tramp?" ujišťoval se rejsek.

"Samozrejme," odpovedel veverák, "je celý zelený, a na rukáve má

odznak."

Tramp dopil kávu, a zacal si prerovnávat svoje drobnosti. Z koženého ozdobného pouzdra vytáhl útlou knížecku.

"Tohle je obcanka," vykládá ohni, "tu ti nedám k jídlu, tu potrebuju. Kousek ti z ní prectu. Treba prehled zamestnání, to se pobavíš."

"Vidíš ho, blázna," opovržlive rekl veverák, "recituje ohni z knížky. Nejvyšší cas ho seznámit."

Rejsek vyrešil problém, jak prilákat samotáre s dalekohledem za novým kamarádem, rychle a jednoduše. Z bludište skalních hnízd pritáhl vyzáblou opelichanou kavku.

"Dej cvanháka," zachraptela kavka.

"Dám dva," nabídl veverák, "když se to povede."

"Pche," uchechtla se kavka, "co by se nepovedlo?"

Samotár s dalekohledem prihlížel nahore ve skalách, jak si noc stele pelech v borovicích skalkového lesa, když se z trávy ozval hrubý drncivý hlas: "Nazdarrr brrrácho! Cau votrrroku!"

Nekomu ulétl papoušek, pomyslel si samotár a vrhl se za hlasem. Plížil se za chraplavými skreky houštím a po skalách, až byl doveden k trampskému ohni. Hned zapomnel na zatoulaného papouška a prísne požádal: "Dejte mi ten obcanský prukaz, když už ho držíte v ruce!"

Tramp vzhlédl od ohne a vedel, kolik uhodilo.

Rejsek s veverákem se radovali, když videli, že opuštený tramp už neukazuje knížku ohni, ale novému kamarádovi. To se vydarilo! Nechali ty dva si povídat, táhli lesem a vzájemne se pasovali na dobrodince vandráku.

"Tohle musíme delat castejc," liboval si rejsek," aby v našem lese nebyl nikdo sám."

Skalkový les šel spát.

Veverák s rejskem se ztratili v temnote svých lovišt, hvezdy zárily a v dálce houkal vlak.

Kousek za kukuricným polem je stanice. Tam, co jsou lavicky, vzplanul ve tme plamínek zápalky. Tichý hlas k nemu praví: "To jsme zase dopadli. Tohle je, kamaráde, stvrzenka o zaplacení pokuty. Sníš si ji hned, nebo až potom?"